

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/65/2016
Identifikačné číslo spisu: 1012201807
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012201807.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu eurobus a.s., Staničné námestie 9, 042 04 Košice, IČO: 36 211 079, právne zastúpený advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., so sídlom Štefánikova 26, 040 01 Košice, proti žalovanému Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 186/2012 zo dňa 26. júla 2012, konajúc o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2012-89 zo dňa 21. januára 2016 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2012-117 zo dňa 4. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2012-89 zo dňa 21. januára 2016 m e n í t a k , ž e ž a l o b u z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2012-117 zo dňa 4. apríla 2016 z r u š u j e .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 186/2012 zo dňa 26.07.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 01118/2012/ŠDÚ/z.26743 zo dňa 18.05.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd nesporne za preukázané, že žalobcovi bolo napadnutým rozhodnutím žalovaného udelené povolenie na pravidelnú dopravu autobusmi medzi členskými štátmi EU na pravidelnej medzinárodnej autobusovej linke v úseku KOŠICE (SK) - ROMA (I) s platnosťou do 31.12.2016 za podmienok, že vnútroštátna preprava medzi dvoma miestami na území SR nie je povolená, nie je povolená kabotážna preprava na území Rakúska a Talianska a preprava na

linke bola povolená len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom. Žalobca nesúhlasil s vylúčením vnútroštátnej dopravy žalovaným medzi dvoma miestami SR počas medzinárodnej prepravy. Mal za to, že medzinárodná doprava môže zahŕňať aj vnútroštátnu dopravu, a že žalovaný má právomoc na udelenie povolenia na dopravu medzi dvoma miestami SR v rámci povolenia na pravidelnú medzinárodnú dopravu v zmysle ust. § 41 ods. 1 písm. b) a h) zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave (ďalej len „zákon o cestnej doprave“).

Úlohou krajského súdu bolo teda v prvom rade posúdiť právomoc ministerstva v oblasti povoľovania vnútroštátnej dopravy v rámci medzinárodnej dopravy v súvislosti s ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. b), c), h) zákona o cestnej doprave.

Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, podľa ktorého vnútroštátna doprava nie je integrálnou súčasťou medzinárodnej dopravy, a že nemá kompetenciu na udelenie takejto vnútroštátnej dopravy a že podľa platnej legislatívy nie je žiadny orgán v Slovenskej republike miestne a vecne príslušným na povolenie vnútroštátnej dopravy v rámci medzinárodnej.

K veci krajský súd ďalej uviedol, že medzinárodnú prepravu osôb autobusom je možné vykonávať na základe držby licencie Spoločenstva vydané príslušnými orgánmi členského štátu, v ktorom je dopravca usadený (51. 4 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1073/2009). V zmysle zákona o cestnej doprave ministerstvo udeľuje povolenie na základe ktorého je možné prevádzkovať pravidelnú medzinárodnú dopravu (§ 41 ods. 1 písm. b)). Ministerstvo tiež udeľuje a odníma dopravné licencie na zriadenie autobusovej linky v medzinárodnej pravidelnej doprave (§ 41 ods. 1 písm. c)).

Pre vnútroštátnu prepravu licenciu udeľuje VÚC, prípadne obec. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že mal žalobca záujem prevádzkovať dopravu medzinárodnú v rámci ktorej by bola zahrnutá doprava vnútroštátna a nie len dopravu vnútroštátnu. Povolenie na prevádzkovanie dopravy, ktorej požiadal presahuje hranice Slovenskej republiky. Za daného právneho stavu je možné konštatovať, že v čase rozhodovania o žalobcovej žiadosti ministerstvu neprislúchala právomoc rozhodovať o povolení vnútroštátnej dopravy v rámci medzinárodnej dopravy. V zmysle čl. 4 ods. 8 nariadenia členské štáty môžu rozhodnúť, že licencia Spoločenstva na medzinárodnú osôb platí aj pre vnútroštátnu dopravu, avšak zákon o cestnej doprave neupravuje takúto možnosť. Keďže ministerstvo nemá právomoc na rozhodovanie o spornej otázke, nemá právomoc takúto činnosť ani zakázať a ani povoliť. Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Z uvedeného dôvodu krajský súd konštatoval, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď pri zistení, že nemá právomoc rozhodovať o povolení vnútroštátnej dopravy v rámci medzinárodnej dopravy, prepravu medzi dvoma miestami na území Slovenskej republiky nepovolil.

Nariadenie Rady (ES) č. 1073/2009 ustanovuje spoločné pravidlá pre medzinárodnú prepravu osôb po ceste, ako aj podmienky, za ktorých môžu dopravcovia, ktorí nie sú usadení v danom členskom štáte, vykonávať vnútroštátnu prepravu v tomto členskom štáte. Súčasne toto nariadenie sa má uplatňovať na každú medzinárodnú prepravu na území Spoločenstva. Základnou zásadou spoločnej dopravnej politiky je sloboda poskytovania služieb a vyžaduje, aby dopravcovia zo všetkých členských štátov mali zabezpečený prístup na medzinárodné dopravné trhy bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti alebo miesta usadenia. Uvedené nariadenie upravuje aj kabotážnu prepravu, ktorou sa rozumie vnútroštátna osobná cestná doprava, ktorú dočasne vykonáva dopravca v hostiteľskom členskom štáte, alebo nastúpenie a vstúpenie cestujúcich v rámci toho istého členského štátu počas medzinárodnej pravidelnej prepravy za predpokladu, že to nie je hlavným účelom tejto dopravy (v zmysle čl. 2 ods. 7 nariadenia Rady).

V zmysle ust. § 41 ods. 1 písm. h) zákona o cestnej doprave do kompetencie ministerstva patrí aj vydávanie povolenia dopravcovi so sídlom alebo s trvalým pobytom v inom štáte na kabotážnu prepravu na území Slovenskej republiky počas pravidelnej medzinárodnej dopravy (čl. 15 písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 1073/2009).

Z uvedeného tak podľa názoru krajského súdu vyplýva, že ministerstvo vydáva povolenie na kabotážnu prepravu na území Slovenskej republiky počas pravidelnej medzinárodnej dopravy dopravcovi so sídlom alebo s trvalým pobytom v inom štáte, no žalobcovi takéto povolenie nemá právomoc vydať, pretože kabotážna preprava cez územie SR nie je žalobcov prípad, aj keď de facto ide o vnútroštátnu dopravu na území Slovenskej republiky.

Keďže zákon o cestnej doprave a ani nariadenie Rady neupravuje možnosť vydania povolenia na vnútroštátnu dopravu na území SR v rámci medzinárodnej dopravy pre žalobcu, v zmysle ústavnej zásady, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, je krajský súd názoru, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď rozhodol, že prepravu medzi dvoma miestami na území Slovenskej republiky žalobcovi nepovolil. Takýto postup žalovaného sa prieči základnej zásade spoločnej dopravnej politiky v zmysle nariadenia, ktorou je sloboda poskytovania služieb. V zmysle tejto zásady sa vyžaduje, aby dopravcovia zo všetkých členských štátov mali zabezpečený prístup na medzinárodné dopravné trhy bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti alebo miesta usadenia.

Za danej situácie sa môže javiť, že žalobca sa cíti byť diskriminovaný voči ostatným dopravcom z iných členských štátov, keď žalovaný na vykonávanie kabotážnej prepravy vydáva povolenie a na povolenie dopravy na území SR v rámci medzinárodnej dopravy nie je v SR vecne a miestne príslušný správny orgán. Právny názor žalovaného, že ak žalobca chce vykonávať vnútroštátnu dopravu má právo požiadať o jej povolenie VÚC, prípadne obec, avšak nie v rámci licencie na medzinárodnú pravidelnú dopravu krajský súd považuje za nesprávny, pretože žalobca nemal v úmysle vykonávať vnútroštátnu dopravu, ale medzinárodnú a v rámci nej aj vnútroštátnu. Žalobcu v zmysle ústavnej zásady, že nikoho nemožno nútiť, aby vykonal niečo, čo zákon neukladá, nemožno nútiť, aby vykonával len vnútroštátnu dopravu, ak o to nemá záujem.

Z uvedených dôvodov dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutia je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a vec vrátiť prvostupňovému správny orgán na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný právnym názorom vysloveným súdom v tomto rozsudku.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil. Odvolanie odôvodnil tým, že pri pravidelnej medzinárodnej autobusovej linke sa buď vnútroštátna preprava povolí, alebo nepovolí. Ak súd uvedie, že správny orgán vnútroštátnu prepravu nemal na základe čoho povoliť, tak automaticky vnútroštátna preprava nie je povolená.

Žalovaný ďalej uviedol, že zákonodarca upravil povoľovanie vnútroštátnej prepravy pre slovenských dopravcov až od 01.07.2015 zákonom č. 123/2015 Z.z. Do tohto času legislatíva neumožňovala pre slovenského dopravcu povolenie vnútroštátnej prepravy pre pravidelnú medzinárodnú autobusovú linku. Po zrušení rozhodnutí správnych orgánov, ak bude chcieť žalobca aj naďalej prevádzkovať predmetnú trasu, bude musieť požiadať ministerstvo o nové povolenie na prevádzku medzinárodnej autobusovej linky, vrátane vnútroštátnej prepravy.

Žalovaný nesúhlasí s tvrdením o diskriminácii žalobcu tým, že nemohol vykonávať do 01.07.2015 vnútroštátnu dopravu v rámci medzinárodnej dopravy. Žalobca mal možnosť požiadať o povolenie v súlade s v tom čase platným zákonom č. 56/2012 Z.z. príslušný správny orgán (VÚC, prípadne obec).

Vo veci podal odvolanie aj žalobca a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní žalobca uviedol, že krajský súd prekročil rozsah žaloby, lebo zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím v celom rozsahu, hoci sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutí výlučne v časti nepovolenia prepravy medzi dvoma miestami na území SR, povolenia prepravy len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a schváleného

cestovného poriadku s obmedzením, že preprava na linke je povolená medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a vnútroštátna preprava nie je povolená.

Žalobca ďalej namietal nezrozumiteľnosť výroku rozsudku, keď krajský súd rozhodol tak, že bolo zrušené rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím. Z uvedeného nie je pre žalobcu zrejmé, či právoplatnosťou rozsudku má dôjsť aj k zrušeniu samotného prvostupňového rozhodnutia alebo nie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že trvá na všetkých predchádzajúcich vyjadreniach.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie je v celom rozsahu nedôvodné.

Žalobca podal odvolanie aj proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1S/231/2012-117 zo dňa 04.04.2016, ktorým mu krajský súd uložil zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 1S/231/2012-89 zo dňa 21.01.2016 vo výške 70 €. Odvolanie odôvodnil tým, že za predchádzajúce odvolanie súdny poplatok už zaplatil a v správnom súdnictve sa neplatí súdny poplatok za odvolanie, t. j. za podanie odvolania, ale za odvolacie konanie ako celok, bez ohľadu na počet odvolaní podaných v rámci odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť a žalobu zamietnuť.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 21.01.2016. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.06.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 6 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa platí poplatok podľa odseku 2.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 186/2012 zo dňa 26.07.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 01118/2012/ŠDÚ/z.26743 zo dňa 18.05.2012, ako prvostupňového správneho orgánu, ktorým podľa § 41 ods. 1 písm. b) zákona o cestnej doprave, podľa § 46 správneho poriadku a v súlade s čl. 9 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/2009 z 21.10.2009 o spoločných pravidlách prístupu na medzinárodný trh autokarovej a autobusovej dopravy a o zmene a doplnení nariadenia (ES) č. 561/2006 (ďalej len „nariadenie Rady“) udelil žalobcovi povolenie na pravidelnú dopravu autobusmi medzi členskými štátmi EÚ na pravidelnej verejnej medzinárodnej autobusovej linke v úseku Košice (SK) - Roma (I), a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 01118/2012/ŠDÚ/z.26743 zo dňa 18.05.2012, ako prvostupňového správneho orgánu, rozhodnutím podľa § 41 ods. 1 písm. b) zákona o cestnej doprave, podľa § 46 správneho poriadku a v súlade s čl. 9 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/2009 z 21.10.2009 o spoločných pravidlách prístupu na medzinárodný trh autokarovej a autobusovej dopravy a o zmene a doplnení nariadenia (ES) č. 561/2006 (ďalej len „nariadenie Rady“) udelil žalobcovi povolenie na pravidelnú dopravu autobusmi medzi členskými štátmi EÚ na pravidelnej verejnej medzinárodnej autobusovej linke v úseku Košice (SK) - Roma (I) so zastávkami podľa priloženého cestovného poriadku schváleného ministerstvom v súlade s § 15 zákona o cestnej doprave podľa jednotného číselníka autobusových liniek č. j. 241-30/97 bolo linke v SR určené číslo 802 807. Povolenie sa udelilo v súlade s čl. 8 a s čl. 6 ods. 2 nariadenia Rady so súhlasom vydaným cieľovým štátom a súhlasmi štátu, na území ktorého cestujúci nastupujú alebo vystupujú, s platnosťou do 31.12.2016.

Povolenie bolo vydané za podmienok:

- 1) Pred začatím prevádzky musí dopravca uzavrieť dohodu o užívaní stanovených zastávok a staníc na území Slovenskej republiky, Rakúska a Talianska s ich vlastníkmi (správcami) alebo zriaďovateľmi. Zastavovanie na iných miestach za účelom nástupu a výstupu cestujúcich nie je dovolené.
- 2) Preprava medzi dvoma miestami na území Slovenskej republiky nie je povolená.
- 3) Kabotážna preprava na území Rakúska a Talianska nie je povolená.
- 4) Preprava na linke je povolená len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom.
- 5) Na dopravcu sa vzťahuje v Slovenskej republike zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.
- 6) Doprava na autobusovej linke sa vykonáva podľa schváleného cestovného poriadku, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť povolenia. Akákoľvek zmena cestovného poriadku podlieha predchádzajúcemu schváleniu ministerstva a musí sa zverejniť najneskôr 10 dní pred začiatkom jej platnosti.
- 7) Cestujúci sú oprávnení platiť cestovné na linke v platnej mene krajiny, v ktorej nastupujú.

Na rozklad žalobcu žalovaný prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil a rozklad zamietol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť a žalobu zamietnuť.

Odvolací súd v prvom rade považoval za potrebné sa vysporiadať s otázkou či bolo možné preskúmať žalobu tak, ako ju podal žalobca, teda výlučne iba v časti nepovolenia prepravy medzi dvoma miestami na území SR, povolenia prepravy len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a schváleného cestovného poriadku s obmedzením, že preprava na linke je povolená medzi Slovenskom, Rakúskom a

Talianskom a vnútroštátna preprava nie je povolená.

Odvolací súd k veci uvádza, že výrok, tak ako je uvedený v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov, predstavuje jeden celok, a preto nie je možné žalobou napadnúť vybraté podmienky, pre ktoré bolo žalobcovi povolenie na pravidelnú dopravu autobusmi udelené. Podmienky, za ktoré žalovaný udelil žalobcovi predmetné povolenie, preto nie je možné preskúmať jednotlivo. Podmienky udelenia povolenia samy o sebe nie sú predmetom súdneho preskúmania. Odvolací súd zároveň dodáva, že udelené povolenie bolo časovo ohraničené a platilo do 31.12.2016.

Odvolací súd ďalej k veci udáva, že vzhľadom na rozsah podanej žaloby, ktorá bola podaná výlučne iba v časti nepovolenia prepravy medzi dvoma miestami na území SR, povolenia prepravy len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a schváleného cestovného poriadku s obmedzením, že preprava na linke je povolená medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a vnútroštátna preprava nie je povolená, nebolo podľa názoru odvolacieho súdu možné rozhodnúť o zrušení celého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu, tak ako rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. V danom prípade sa žalobný návrh výlučne vzťahoval iba na tri podmienky, za ktoré bolo povolenie udelené a z dôvodu, že súd je viazaný žalobným návrhom, krajský súd postupoval nesprávne, keď napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zrušil v celom rozsahu.

Odvolací súd na okraj dodáva, že sa stotožnil s dôvodmi zrušenia napadnutých rozhodnutí, ale napriek tomu na základe vyššie uvedeného rozhodol podľa § 220 O. s. p. a napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

K napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 1S/231/2012-117 zo dňa 04.04.2016, ktorým krajský súd uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 1S/231/2012-89 zo dňa 21.01.2016 vo výške 70 € odvolací súd uvádza, že ide v poradí o druhé odvolanie podané žalobcom v konaní. Proti prvému rozsudku krajského súdu vo veci zo dňa 05.06.2014 č. k. 1S/231/2012-59 podal žalobca odvolanie zo dňa 21.08.2014, doručený krajskému súdu dňa 25.08.2014. Súdny poplatok žalobca uhradil dňa 08.09.2014. Uvedený rozsudok krajského súdu bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžo/86/2014 zo dňa 07.09.2015. Z uvedeného dôvodu preto opätovne rozhodoval krajský súd a rozhodol rozsudkom č. k. 1S/231/2012-89 zo dňa 21.01.2016. Žalobca opätovne podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie a odvolací súd uvádza, že za takejto situácie krajský súd nepostupoval správne, keď napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, pretože ako vyplýva z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu a zo spoločnej poznámky k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatok za odvolanie proti novému rozhodnutiu súdu prvého stupňa neplatí poplatník, ktorý už raz poplatok zaplatil. Keďže žalobca poplatok za odvolanie už raz zaplatil (dňa 08.09.2014), nevznikla mu poplatková povinnosť, a preto krajský súd nesprávne postupoval, keď napadnutým uznesením uložil žalobcovi opätovne povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Možno preto konštatovať, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto odvolací súd postupom podľa § 221 ods. 1 písm. d) O.s.p. zrušil napadnuté uznesenie o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1, ods. 2 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.